

Arrest

nr. 207 393 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:
naam: [A.]

voornaam: [Y.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: [Z.A.] °[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 17.03.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten.

Artikel 7, alinea 1 :

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt hij als volgt:

"In casu is de bestreden beslissing van 12 april 2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig verblijfsdocument, noch visum;
- dat er ten aanzien van verzoeker geen inmenging is in zijn privé-leven, zoals vastgelegd in artikel 8 EVRM. Zijn intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf;

Verzoeker heeft een duurzame en vaste relatie met zijn in Belgische partner mevrouw [M.K.].

Verzoeker heeft met zijn partner een duurzame relatie en leeft als man en vrouw onder één en hetzelfde dak in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft ten aanzien van de Stad Antwerpen zijn intentie kenbaar gemaakt om een wettelijke samenwoning aan te gaan en heeft daarvoor zijn adres en verblijfplaats kenbaar gemaakt. Eveneens werd hem een vragenlijst voorgelegd waarin belangrijk informatie vermeld moest worden.

Gelet op het gegeven dat wanneer de stedelijke administraties bij het opstarten van een procedure wettelijke samenwoning waarbij een persoon die "illegaal" in het land verblijft, daarvan ook onverwijld

melding van moeten maken aan de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, zou in principe ook de Dienst Vreemdelingenzaken van deze informatie op de hoogte moeten zijn gesteld.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een bevel te nemen ten aanzien van verzoeker. Immers, verzoeker vormt een gezinscel met zijn partner en daar is verwerende partij duidelijk van op de hoogte (of minsten behoorde daarvan op de hoogte van te zijn). Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte is (of behoorde te zijn), werd in de bestreden beslissing met geen woord gerept over deze toch essentiële elementen, met name dat partners een langdurige relatie hebben en reeds samenwonen.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker. Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.”

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

[...]

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische partner.

Dat verzoeker duurzame en hechte relatie heeft met zijn partner en dat deze relatie nog steeds verder duurt. Dat het gezin samenwoont om het hetzelfde dak.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan hij samenwoont met zijn partner met wie hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.”

2.2.1. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu kunnen de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer bepaald omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Er wordt hierbij verder geoordeeld dat een intentie om wettelijk samen te wonen met een Belg niet automatisch recht geeft op verblijf en nog niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar Marokko.

Er kan worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoeker in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker toont niet aan dat de voorziene motivering niet als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gegevens die hem gekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, meer bepaald de intentie tot wettelijke samenwoning met een Belg. Hij oordeelde dat een intentie tot wettelijke samenwoning met een Belg nog niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar Marokko.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België. Meer concreet stelt hij hier een duurzame en hechte relatie te hebben met zijn Belgische partner.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoeker preciseert niet welke concrete gegevens ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing dan wezen op een bijzonder hechte, duurzame dan wel langdurige relatie. Elke nadere toelichting ter zake ontbreekt. Een loutere samenwoning of intentie tot het aangaan van een wettelijke samenwoning volstaat niet om een hechte en duurzame relatie te kunnen vaststellen, te meer waar een partnerrelatie zelfs geen vereiste is om een wettelijke samenwoning aan te gaan. Er dient ook te worden aangenomen dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het onderzoek nog gaande was of verzoeker en zijn partner met de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning al dan niet een louter verblijfs-rechtelijk voordeel nastreven. Verzoeker maakt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing een gezinsleven voorlag dat beschermenswaardig was op grond van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs voor zover wordt aangenomen dat het in casu ingeroepen gezinsleven beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient te worden benadrukt dat er sprake is van een situatie van eerste toelating. Er kan derhalve niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in verzoekers gezins- dan wel privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*"fait accompli"*) er in beginsel op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *"gevestigde vreemdelingen"*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken zoals de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins- of privéleven aan de orde is, maar waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins- of privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins- of privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins- of privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Dat verzoeker hiervan op de hoogte was, kan niet ernstig worden betwist. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie die aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn voorgehouden gezins- dan wel privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Hij beperkt zich tot de stelling dat dit onmogelijk of bijzonder moeilijk zal zijn omdat het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, maar hij licht op geen enkele wijze toe waaruit zijn sociale en economische belangen in België dan precies bestaan. Hij staat zijn beweringen op geen enkele wijze. Dit betoog kan dan ook geenszins overtuigen. Aan de hand van dit algemene en vage betoog brengt hij geen concrete hinderpalen naar voor die het uitbouwen of verderzetten van het gezins- dan wel privéleven in zijn land van herkomst in de weg kunnen staan. Niets verhindert verzoeker trouwens in het herkomstland of elders in het huwelijk te treden. Verder blijkt ook niet dat, eenmaal hij wel toestemming heeft te huwen of wettelijk samen te wonen in België of hij voldoet aan de voorwaarden om op grond van gezinshereniging naar België te komen, hij niet opnieuw het Belgische grondgebied mag betreden en hier verblijven.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook reeds dat eender welk privéleven

dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het door hem in België opgebouwde privéleven, voor zover dit kan worden aangenomen, anders dient te worden beoordeeld.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het in casu toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij noch is gemachtigd noch is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen. Hij betwist evenmin dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald zonder dat hij in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Zijn situatie valt dan ook op zich binnen het toepassingsgeval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling legt in deze situatie op dat een bevel om het grondgebied te verlaten *“moet”* worden afgeleverd. Deze verplichting geldt evenwel *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat ook rekening is gehouden met zijn intentie tot het aangaan van een wettelijke samenwoning en artikel 8 van het EVRM. Zo wordt gemotiveerd dat: *“Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Bovendien, geeft zijn intentie om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”*

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing in redelijkheid kon oordelen dat in de situatie zoals deze op dat ogenblik voorlag niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kon beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM om zich te verzetten tegen een verwijderingsmaatregel. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt het hecht, duurzaam en langdurig karakter van zijn relatie ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen met een begin van bewijs. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn situatie op dat ogenblik werd gekenmerkt door een specifiek en concreet gegeven dat ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken en evenmin dat de beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel was.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing voorbarig was. Er blijkt zo niet dat in hoofde van een vreemdeling in illegaal verblijf niet reeds mag worden overgegaan tot het nemen van een verwijderingsbeslissing omdat nog een onderzoek loopt naar het al dan niet registreren van de verklaring van wettelijke samenwoning in de registers. Enige nadere toelichting ontbreekt in dit verband ook.

De vaststelling dringt zich op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat enig concreet element ten onrechte niet in de motivering is betrokken of in rekening gebracht. Er blijkt niet dat verweerder zich heeft gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS